

— Καί ἐγὼ τὰ ἴδια... ἀνέκραζεν ὁ Νουμᾶς ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὕγρους καὶ κρατῶν τὸν πῖλον, ὃν ὁ ἄνεμος παρέσυρε. Καὶ στρέφων τὸν λόγον αἰφνιδίως.

« Ἴδου ἡ ὁδός... ἐνταῦθα ἐγεννήθη... »

Ὁ ἄνεμος βαθμηδὸν ἐκόπαζεν· εὐρίσκοντο ἐν τινὶ ὁδῷ εὐρείᾳ ἐστρωμένῃ διὰ αὐχμηρῶν σκίρων, ἄνευ πεζοδρομίων, ἐνθα μικροὶ οἰκίσκος σκοτεινὸς καὶ φαιόχρους μεταξὺ τοῦ Μοναστηρίου τῶν Οὐρσολίνων ἐσκιασμένου ὑπὸ πελωρίων πλατάνων καὶ ποταμοῦ ξενῶνος ἀνήκοντος, ὡς φαίνεται, εἰς πλούσιόν τινα κύριον φέροντος τὴν ἐπιγραφὴν « Ξενῶν τοῦ Ροσμάρι ». Ἀντικρὺ ἦν παλαιάτατόν τι μνημεῖον, φέρον κίονας, ἀγάλματα καὶ ρωμαϊκοὺς χαρακτῆρας ἐπιγραφάς, καλούμενον δὲ « Ἀκαδημία ». Ἐνταῦθα ὁ ἐνδοξος ρήτωρ εἶδε τὸ φῶς τῆς 15 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1832.

Ὁ Ρουμεστάν ἠσθάνθη ἑαυτὸν συγκινημένον ὅπως συνέβαινε αὐτῷ ὁσάκις ἡ ζωὴ του ἔθετεν αὐτὸν ἀπέναντι τῆς προσωπικότητός του. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, σχεδὸν τριάκοντα, δὲν εἶχεν ἴδει τὸν οἶκον ἐνθα ἐγεννήθη καὶ ἔπρεπε ἐπὶ τέλους ἡ φαντασία τῆς μικρᾶς κόρης νά... Ἐξεπλήσσετο δὲ διὰ τὸ ἀμετάβλητον τῶν πραγμάτων. Διέκρινεν ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς οἰκίας τῶν τὰ ἔχνη σημείων τινός, ὅπερ ἐποίησε διὰ τῆς παιδικῆς του χειρὸς καὶ ἐδείκνυεν εἰς τὴν Ὁρτενσίαν τὸ στενὸν παράθυρον ἐνθεν ἡ μήτηρ τοῦ Ρουμεστάν τοῦ ἔκαμνε σήματα ὅταν ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀδελφῶν: « Ἐλα γλήγορα, διότι ὁ πατέρας εἶναι ἐπάνω ». διότι ὁ πατήρ των δὲν ἠγάπα νὰ περιμένῃ.

« Πῶς, Νουμᾶ, εἶναι ἀληθές... ἀνετράφης παρὰ τοῖς Ἀδελφοῖς :

— Μάλιστα, ἀδελφοῦλά μου, μέχρι τῶν δώδεκα ἐτῶν... ὅτε ἡ θεία Πορτάλ με ἔβαλεν εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Κοιμήσεως, ἥτις ἦτο τὸ καλλίτερον Λύκειον τῆς πόλεώς μας. Καὶ διηγεῖτο εἰς αὐτὴν τοὺς παιδικοὺς χρόνους, οὓς διῆλθεν ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ, ὡς καὶ τὸν τρόπον τῶν σπουδῶν καὶ τῶν τιμωριῶν, ὡς ἐπέβαλλον οἱ καθηγηταὶ τοῖς ἀτάκτοις τῶν μαθητῶν.

« Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι φρικαλέον... Καὶ σεῖς ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖτε νὰ ὑπερασπίζεσθε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους !... καὶ ὁμιλεῖτε δι' αὐτοὺς ἐν τῇ Βουλῇ !

— Αἱ! τέκνον μου, αὐτὸ καλεῖται πολιτικὴ... εἶπεν ὁ Ρουμεστάν ἀταράχως.

Καὶ οὕτως ἐν ὁμιλοῦντες διέτρεχον δαίδαλον ὁδῶν σκοτεινῶν, ἀνατολικῶν, ἐν αἷς γραφαῖς τινες ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν πεζουλίων τῶν θυρῶν των. καὶ ἄλλων ὀλιγώτερον μὲν τούτων, ἀλλὰ φερουσῶν διάφορα ὀνόματα καὶ τίτλους καταστημάτων, οἷον, *τοσχοποιεῖα*, *καλλιστοποιεῖα* κτλ. καὶ ἐφθασαν τέλος εἰς τὴν καλούμενην ἐν ᾧ μικρὰν πλατεῖαν, ἣν ἐκόσμει ἄτελές τι μνημεῖον κείμενον εἰς τὸ μέσον αὐτῆς. Ἡ Ὁρτενσία θέλουσα νὰ μάθῃ διατί ἔμεινε οὕτως ἡμιτελὲς ἠρώτησε τὸν Ρουμεστάν, ὅστις

εἶπεν ὑπομειδῶν « οὔτι αὐτὸ περιέχει ὁλοκληρὸν ἱστορίαν » καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα.

Ὁ δῆμος τῆς Ἀφ' ἐψήφισε νὰ ἀνεγείρωσιν αὐτῷ ἀνδριάντα, ἀλλ' οἱ φιλελεύθεροι τῆς Πρωτοβουλίας θεωρήσαντες τὴν ἀποθέωσιν ταύτην ζῶντος ἀνδρός ὡς ὕβριν, κατῳρώθησαν νὰ μὴ ἀχθῇ εἰς πέρας τὸ ἔργον. Τὸ ἄγαλμα ἦν ἑτοιμον καὶ ἴσως περιέμενον τὸν θάνατόν του διὰ νὰ τὸ ἰδρῶσιν...

« Πόσον εἶναι λυπηρόν ! » ἔλεγεν ἡ Ὁρτενσία.

Ὅπισθεν τοῦ μνημείου ἵστατο περιμένουσα ἡ ἄμαξα προφυλαττομένη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀνέμου. Ἐξῆς πνισαν τὸν ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ κοιμώμενον Μένικλον. Ἀλλὰ πρὶν ἐπιβῶσιν ὁ Ρουμεστάν εἶδε μακρόθεν εἰς τὴν γυναικαδέλφην του ἐν ἀρχαίῳ ξενοδοχείῳ ὁ μικρὸς Ἄγιος Ἰωάννης.

— Βλέπεις αὐτὸ ἐκεῖ κάτω, ἀδελφοῦλά μου, εἶπε μετὰ συγκινήσεως;... Ἐκεῖθεν τὸ πρῶτον ἀνεχώρησα διὰ Παρισίους πρὸ εἰκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους· τότε ἀκόμη ὁ σιδηροδρόμος δὲν ἐλειτούργει καὶ ἐπηγαίναμεν μὲ λεωφορεῖον... Ὅτε τὸ πρῶτον ἐφθασα εἰς Παρισίους, τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἦτο ἐσπέρα ἤδη... Καὶ ὁμίλει ταχέως καὶ ἀτάκτως.

« ... Ἦτο ἡ 10ῃ ὥρα μ. μ. ἐν μηνὶ Νοεμβρίου... ἦτο λαμπρὰ σελήνη... ὁ ὁδηγός μας ὠνομάζετο Φούκ, ἓνας ἄνθρωπος !... καὶ ἐνθυμοῦμαι συνωμίλουν μετὰ τοῦ Βομπάρ... τὸν γνωρίζεις καλῶς... ὅστις με ἐνεθάρρυνε καὶ με συνεβούλευε καθὸ ἀνώτερός μου... Ὅλος μου ὁ φόβος ἦτο μὴ γείνω γελοῖος... μετὰ τὸ μεγάλο ἐπανωφόρι, τὸ ὅποιον μοὶ ἔκαμεν ἡ θεία Πορτάλ... εἰ νεότης καὶ ὑμνή, πᾶσις χάθηκες. »

Ἡ Ὁρτενσία, ἥτις ἐφοβεῖτο μὴ τυχὸν δὲν ἐξέλθῃ ποτὲ τῆς πολέως, ἐν ἣ ὁ μέγας ἀνὴρ εὗρισκεν ἐν παντὶ βήματί του καὶ μίαν εὐγλωττον βραδυπορείαν, ὤθει αὐτὸν πρὸς τὴν ἄμαξαν.

— Ἄς ἐμβῶμεν εἰς τὴν ἄμαξαν, Νουμᾶ... καὶ ὁμιλοῦμεν ἐπίσης τὰ τῆς πατρίδος σου...

V

Ο ΒΑΛΜΑΖΟΥΡ

Ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀφ' μέχρι τοῦ ὅρου Κορδοῦ φθάνει τις ἐντὸς δύο ὥρων καὶ μάλιστα ὅταν ἔχῃ τὸν ἄνεμον ὀπισθεν. Ἡ ἄμαξα ἐξευγμένη δύο γέροντας ἵππους καὶ βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὅστις κυριολεκτικῶς ἀνύψου αὐτὴν εἰς τὸν ἀέρα, ἐφθασεν ἐγκαίρως. Ἐκεῖ εὗρον τὸν μουσικὸν ὅλως ἑτοιμον διὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ του ἐξυπνοτέρα ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ρουμεστάν νὰ τοῖς ὑπογράψῃ συμβόλαιον. Ὅπερ ἐπραξάν, διότι ὁ Βαλμαζοῦρ ἦτο λίαν ἀναγκαῖος εἰς τὸν οἶκόν του, καθότι ἠδύνατο νὰ καλλιεργῇ τὰ κτήματά των. Τί θὰ ἔκαμαν ἐὰν ἀνεχώρει, διότι ὁ πατήρ των ἦτο πλέον ἀδύνατος, καθὸ γέρων.

— Ἐ! καλῶς, εἶπε τότε ὁ Ρουμεστάν, ἔλθετε εἰς Παρισίους μόνος σας.

— Καὶ τὸ σπῆτι ;

— Ἐνοικιάσατέ το... πωλήσατέ το· κατόπιν ἅμα ἐπιστρέψετε ἀγοράζετε νέον καὶ καλλίτερον.

Παρεδέχθη τὴν πρότασιν αὐτοῦ πεισθεὶς δι' ἐνὸς βλέμματος τῆς Ὁρτενσίας καὶ εἶπε: « Δὲν ἀρνούμαι ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀνώτερον πάντων εἶναι τὰ χρήματα... Εἰσθε εὐτυχεῖς, ὡς εἰσθε... »

Ἡ Ὁδιδέρτη τὸν διέκοψε ζωηρῶς: « Ναι, εὐτυχεῖς... Ἡ ὑπαρξὴς εἶναι πολὺ ἐλεεινὴ, πηγαίνεται! δὲν εἶναι οἱ καιροὶ ὅπως πρῶτα », καὶ ὁμίλει περὶ τῶν παρελθουσῶν εὐφοριῶν καὶ εὐτυχιῶν τοῦ τόπου των, αἵτινες δυστυχῶς ἐξέλιπον ἤδη καὶ οἱ πάντες εὐρίσκονται ἐν διηνεκεί ἐνδείχ. Ἐν τούτοις παρεκάλεσε τὸν Βαλμαζοῦρ νὰ παίξῃ κανένα σκοπὸν μουσικὸν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ὥραιαν δεσποινίδα.

Ὁ Βαλμαζοῦρ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν λαβὼν τὸ ὄργανόν του ἤρχισε νὰ παίξῃ παλαιὸν τινα σκοπὸν. Ὁ Ρουμεστάν κατενθουσιάσθη. Οἱ δὲ μουσικοὶ ἤχοι τοῦ Βαλμαζοῦρ ἀντήχουν εἰς τὴν σιγαλὴν καὶ φαιδρὰν φύσιν τοῦ χωρίου. Ἦδη ὁ ἄνεμος ἐκόπασε καὶ ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δυσιν τοῦ χύνων πορφυρᾶς καὶ ὥραιας τὰς τελευταίας ἀκτίνας του ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

(ἔπεται συνέχεια)

EIKONES

Ἄννα Ζουδίκ

Κατέρχεται εἰς Ἀθήνας ὅπως δώσῃ σειράν ἐλαφρῶν μελοδραματικῶν παραστάσεων ἡ Ζουδίκ, διακεκριμένη αἰοδὸς τοῦ ἐν Παρισίοις θεάτρου τῆς Ποικιλίας. Πρὸ δεκαετίας ἡ Ζουδίκ σινεκεῖν ἐν Παρισίοις τὰ πλῆθη, ἦτο δὲ ἐξάμιλλος καὶ ἴσως ἀνωτέρα τῆς περιδότητου Θεοῦς κατὰ τὸ κάλλος, τοὺς ὥραίους τρόπους καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς. Ἄγει ἤδη ἡλικίαν ἐτῶν 40 καὶ ταύτης ἕνεκα ἴσως ἐμειώθησαν παρ' αὐτῇ τὰ τόσα πλεονεκτήματά της. Φέρει δὲ μεθ' ἑαυτῆς ἐκλεκτὸν θίασον ἐκ τῶν γνωστῶν θεάτρων τῶν Παρισίων. Τὸ δραματολόγιον δὲ τοῦ θιάσου τῆς Ζουδίκ ἀποτελεῖται ἐξ 23 μελοδραμάτων.

Sandré - Paccard

Γεννηθεῖσα ἐν Παρισίοις τῷ 1865, κατόπιν ἀρίστης σπουδῆς ἐλαβε τὸ πτυχίον παιδαγωγοῦ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ὠδεῖον, ἐν ᾧ διαμείνασα δύο ὁλόκαπρα ἔειπεν ἐν ταῖς τάξεσι τῶν διαπρεπῶν καθηγητῶν κ. κ. Masset καὶ Obin, συνηγωνίσθη καὶ ἔτυχεν ἰδιαίτερων ἐπαίνων ἐκ μέρους τῶν διδασκάλων αὐτῆς.

Μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν της ἐκ τοῦ Ὠδείου, ὁ κ. Gautin, διευθυντὴς τοῦ θεάτρου Bouffes ἐν Παρισίοις συνῆψε συμβόλαιον μετ' αὐτῆς. Ἀνῆλθε διὰ πρῶτην φορὰν τὴν σκηνὴν τοῦ εἰρημένου θεάτρου κατ' Αὐγουστον τοῦ 1884 καὶ ἐπαιξε

μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας τὸν *Chevalier Mignon*. Τὸ ἐπόμενον ἔτος μετέβη εἰς Ἀμερικὴν, ἐνθα ἦρατο θρίαμβον πλήρη διὰ τῆς χάριτος, τέχνης καὶ καλλονῆς τῆς. Ἐγκάτελειψε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1886 τὴν πόλιν ταύτην ὅπως μεταβῇ εἰς Κων/πολιν. Νέοι θρίαμβοι, νέαι δάφναι! Τὸ κοινὸν τῆς πόλεως ταύτης ἔμεινε κατευθυνόμενον. Ἐκεῖ συνεζεύχθη τῷ συμπαθεῖ ἡθοιοπῷ κ. *Sandré*. Κατόπιν μετέβη ἐν ταῖς κυριωτέραις πόλεσι τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀνατολῆς.

Τὰ θεατρικὰ χρονικά τῶν ἐπισημοτέρων ἐφημερίδων τῶν διαφόρων πόλεων γέμουσι κολακευτικωτάτων φράσεων καὶ ἐπαίνων. Τὸ δημόσιον τῆς πόλεως μας, ἐν ἧ' διὰ πρώτην φοράν ἐπαιξεν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν παραστάσεων τοῦ θιάσου τῶν κ. κ. *Claudius* καὶ *Jeanroy* ὑπεδέχθη πάντοτε τὴν συμπαθεστάτην αἰδοῦν μετὰ τόσων ἐνθουσιασμοῦ, μεθ' ὅσης λύπης ἀποχαιρετᾷ αὐτὴν ἀπερχομένην ἢ διὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν παραστάσεων τοῦ γαλλικοῦ θιάσου.

Κροκόδειλος ἀγρεύσας αἰλουρόπαρδον

Ἡ περίεργος εἰκὼν τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν σήμερον παριστᾷ τὴν πάλιν κροκόδειλον ἀμερικανῶν, ὃν οἱ φυσιολόγοι εἰδικῶς ἀποκαλοῦσιν *ά λ ι γ ά τ ο ρ α σ κ λ ή ρ ο πα*, μετὰ αἰλουροπαρδου, θηρίου χερσαίου τούτου, τὸ ὁποῖον ὁ μὲν Λινναῖος ἀποκαλεῖ *felis onca*, ὁ δὲ Βυβλίων *ια γ ο ύ α ρ ο ν*, ἕτεροι δέ, ἀμερικανικὴν τίγριν. Περιγρητῆς τῆς Βρασιλίας καὶ τῆς Παραγουάης, αὐτόπτης τῆς θηριομαχίας ταύτης, περιγράφει αὐτὴν ὡς ἐπομένως.

«Βλέπω αἰφνιδίως τὸν Ἀζάραν, — Ἀζάρας ὠνομάζετο ὁ ἰθαγενὴς ὁδηγὸς αὐτοῦ, — καὶ ἴσταται, καὶ στρέφει πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα ἐντρομος. Κροκόδειλός τις φοβερός, δώδεκα ἢ δεκαπέντε ποδῶν ἔχων μήκος, ἐπρωχόμενος πρὸς ἡμᾶς ἔχων τὸ τρισμέγιστον ἐκείνο στόμα του κεκινός, τοὺς ὀφθαλμοὺς πυπνίνους, καὶ πλήττων τὴν γῆν διὰ τῆς πλατείας του οὐρᾶς, τῆς λεπιδωτῆς. Εἶχομεν ὅπλα· ἀλλ' ὁ Ἀζάρας, γινώσκων πόσον ἀνίσχυρα ἦσαν κατὰ τοῦ ἀδιαπεράστου θώρακος τοιοῦτου τέρατος, ἐνευε ν' ἀπομακρυνθῶμεν ὅσον τάχος, διότι δὲν εἶναι αἰδώς τὸ νὰ φεύγῃ τις κίνδυνον κατὰ τοῦ ὁποίου πᾶσα ἀνδρία θὰ ἀπέβαινε ματαία, οὐδ' ἀποκλείει τὴν φρόνησιν ὁ ἀληθὴς ἡρωϊσμός. Ἀπροσδόκηντος ὅμως περιστασίς, καὶ ὁμοῦ περιεργωτάτη πρὸς ἐμὲ, ὡς καὶ πρὸς πάντα φυσιολόγον, μᾶς συνέσχεν ἀμφοτέρους, καὶ ἐμείναμεν νὰ βλέπωμεν. Ὁ τερατώδης κροκόδειλος, ἀφ' οὗ ἦλθεν, ἦλθεν, αἰφνης ἐστράφη πλαγίως, πρὸς τὸν ποταμόν· ἐπειδὴ διέκρινε μετὰ τῶν πυκνῶν καλαμώνων τὸν ἀσπονδότατον αὐτοῦ ἐχθρόν, ἔτοιμον νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του· — ἓνα αἰλουρόπαρδον εἶδεν, αἰλουρον τφόντι καὶ πᾶρδαλιν ἐνταῦτ', ζῶν ὅχι πολὺ μέγα, ἀλλ' ἀγριώτατον ὅσον καὶ ὠραιότατον· αἰλουρόπαρδον ἔρποντα ἐπὶ τῆς κοιλίας ὅπως πλανιδίσῃ καὶ ἐπιπέσῃ ἐπ' αὐτοῦ διὰ μιᾶς. Ὀλίγα βήματα τὸν

διεχώριζον ἐτι ἀπὸ τοῦ κροκόδειλου, ὅτε ἔβαλε βρυχηθμόν τινα βαθὺν εἰς τρομερὰν βροντὴν ἀπολήξαντα, καὶ συγχρόνως εὐρέθη δι' ἐνὸς πηδήματος μόνου ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐκείνου τέρατος. Ὁ κροκόδειλος ἤνοιξε τὸ ἀχανὲς στόμα του, ἐστράφη πάραυτα πρὸς τὸν αἰλουρόπαρδον, καὶ ἦρπασεν ἓνα τῶν ὀπισθίων αὐτοῦ ποδῶν μετὰ τῶν τρομερῶν του ἐκείνων διαγόνων. Ἐκράτει δὲ τὸν πόδα τοῦτον στερεῶς, καὶ ἐνῶ τὸ θηρίον τῶν δαδῶν κατέβαλε ὅλην αὐτοῦ τὴν λύσσαν ὅπως ἀποσπασθῇ, προχωροῦν βαρέως πρὸς τὸν ποταμόν, παρέδωκε τὸν ἀνταγωνιστήν, νὰ τὸν πνίξῃ εἰς τὰ ὕδατα. Καὶ ἤδη ἡ πελιδνὴ κοιλία τοῦ ἔρπετος ἤνοιγεν ὀπισθεν αὐτοῦ μακρὸν ρυμόν, διασχίζουσα τὴν ὁδὸν τῆς ὄχτης· καὶ ἤδη αἱ πλατεῖαι τοῦ παλάμαι καὶ οἱ δάκτυλοι παρεμέριζον τοὺς καλὰ μους ἐπὶ τὰ ὕδατα, ὅτε ὁ αἰλουρόπαρδος, ἀπαυδήσας ἐκ τῶν ἀνωφελῶν βρυχηθμῶν καὶ τῆς λυσσώδους ἀντιστάσεως, κατέφυγεν εἰς τὸ ἔσχατον μέσον τὸ ὁποῖον ὑπαγορεύει πάντοτε εἰς αὐτὸν ὁ ἀπελπισμός· ἀφῆθη πλεόν παρασυρόμενος καὶ μηδὲν ἄλλο πράττων, εἰμὴ καραδοκῶν ἀρμόδιαν στιγμήν ἵνα ἐμπήξῃ τοὺς μακροὺς του ὄνυχας εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κροκόδειλου, καὶ νὰ τὰ ἐξορύξῃ. Τοῦτο δὲ καὶ κατῴρωσε καθ' ἣν στιγμήν ἐμελλον καὶ οἱ δύο νὰ καταποντισθῶσι. Τὸ ἄλγος τὸ μέγα ἠνάγκασε τὸν κροκόδειλον ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του· εὐθὺς δὲ τότε ὁ αἰλουρόπαρδος ἀπαλλαγείς, ἐξώρμησεν ἐπὶ τῆς ὄχτης. — Τὸν ἐχάσαμεν.»

Ἀγὼν σπαθασκίας

Ἡ μονομαχία εἰσῆλθον ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ Καρόλου Η' κατὰ δὲ τοὺς αἰῶνας ις' καὶ ιζ' τοιαύτη εἶχε γίνεσθαι κατάχρησις, ὥστε κατήντησεν εἰς αἰσχρὰς καὶ ἀτίμους ἐνέδρας. Ἀπὸ τοῦ Φραγκίσκου Α' μέχρι τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', οὐδεὶς σχεδὸν ἐμείνεν ἀνευ στίγματος, διὰ μίαν ἢ δύο ἱστορίας μονομαχιῶν, ἀποληξασῶν εἰς δολοφονίας. Κατὰ τὸν *Lomenie*, ἐπὶ Ἐρρίκου Β' ἐντὸς 18 ἐτῶν ἠριθμήθησαν ἕως 4,000 γάλλων εὐπατριδῶν φόνευθέντων ἐν μονομαχίαις. Ὁ Ἐρρίκος Δ' καὶ ὁ Λουδοβίκος Η' ἐξέδωκαν διατάγματα περιστάλτικὰ τοῦ κακοῦ τούτου, ἀλλὰ ματαίως· μέχρις οὗ ὁ *Richelieu* μετῆλθε τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην ὡς ὅπλον κατὰ τῆς ἀριστοκρατίας, ἀλλὰ μετὰ τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' ἐπὶ τῆς παλινωρθώσεως τῆς δυναστείας τῶν Βουρβόνων εἰς τὴν Γαλλίαν (1814), τὸ μονομαχεῖν ἔλαβε νέαν ἐπίτασιν.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐν Παρίσις ὁ καθηγητῆς τοῦ Ὁρείου τῶν Παρισίων καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ὁραίων Τεχνῶν Λέων Δελίβ. Κατὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν γενομένην ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ *St-Roch* ἔψαλιν ὁ περίφημος βαρύτονος Φώρ, ἡ δὲ ὀρχήστρα τοῦ Κωμικοῦ Μελοδράματος ἐξετέλεσε διαφόρους σχετικὰς συνθέσεις τοῦ ἐπισήμου μουσουργοῦ. Ὁ Δελίβ ἤρξατο τοῦ σταδίου του διὰ

χορῶν (ballet), ἀκολουθῶς δ' ἀνυψούμενος βαθμιαίως συνέθεσε τὸν «Ἰωάννην Νιδέλ» τὸ πρῶτον σπουδαῖον ἔργον του παύσας κατὰ τὸ 1880 κατὰ συνέχειαν πλέον ἢ ἑκατοντάκις καὶ ἐπὶ τέλους τὴν «Λαχμὴν» κατὰ τὸ 1885, ἡ ὁποία ἀπέδειξεν, ὅτι ἐν τῷ Δελίβ ἡ Γαλλία ἐκέκτητο ἐν τῶν ἐξοχωτέρων μουσικῶν πνευμάτων τοῦ αἰῶνός μας. Ἐσχάτως ὁ Δελίβ κατεγίνετο εἰς σύνθεσιν ἑτέρου σ' ὁμοιωτέρου ἔτι ἔργου, τὸ ὁποῖον, ὡς λέγεται, εἶναι ἤδη ἐντελῶς ἑτοιμον.

— Ὡς γνωστὸν πρὸ τινων ἐτῶν ἡ ἀπόπειρα ἐκτέλεσεως τῶν Δόχεγκριν τοῦ Βάγνερ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τινος τῶν ἐν Παρίσις θεάτρων ἐναυάγησε πρὸ τῆς μανίας τοῦ πλήθους ἐξεγερθεῖσης ὑπὸ κακῶς ἐννοουμένου πατριωτισμοῦ. Ἦδη οἱ Γερμανοὶ ἀξιωματικὸν παρέχοντες παράδειγμα, ἐτοιμάζουσι ν' ἀναβιβάσωσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Καρλσρούθ θεάτρου τοὺς «Τρώας» τοῦ Ἐκτορος Βερλιέ, τοῦ ἐξοχωτέρου τῶν γάλλων μουσουργοῦ, τὸν ὁποῖον οὐδὲ κατ' ὄνομα ἴσως γινώσκουσιν οἱ παρ' ἡμῖν διακεκριμένοι φιλόμουσοι. Συγχρόνως δὲ ἡ ἐν Βερολίῳ βαγνεριακὴ εἰταιρία παρασκευάζει μεγαλοπρεπῆ ἐκτέλεσιν τῆς «Καταδίκης τοῦ Φόουστ» ἑτέρου ἔργου τοῦ αὐτοῦ δαιμονίου πνεύματος. Σημειωτέον ὅτι ὁ Βερλιέ ὑπῆρξεν ὁ φανατικώτερος ἐχθρὸς τοῦ Βάγνερ, καίπερ τολμῆρος ὢν αὐτὸς μεταρρυθμιστής. Ἐν τούτοις τὰ ἔργα του ὑπεβλήθησαν εἰς τοὺς γερμανοὺς καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ τὴν ὑπέροχον αὐτοῦ δύναμιν.

— Προσεχῶς ἐν Νικαίᾳ θὰ παρασταθῇ ὁ «Ὁθέλλος» τοῦ Βέρδη, ὁ ὁποῖος αὐτοπροσώπως θὰ διευθύνῃ τὴν ὀρχήστραν. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου προσελήθησαν οἱ διασημότεροι τῶν αἰδῶν, ὁ Ταμάγιας, ὁ Μωρέλ καὶ ἡ Μέγερ.

— Ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τῆς ὡς νοσοκόμος ἡ δεσποινὴς Βοττάρ ἐν Παρίσις ἔλαβε τὸ παράσημον τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀκαδημίας, χρυσοῦν μετάλλιον ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Νοσοκομείου καὶ τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ἄγαλμα ἐξ ὀρειχάλκου τῆς Ἐλεημοσύνης, χρυσοῦν ὠρολόγιον ὑπὸ τῆς κ. Σαρκὼ καὶ δύο τρίχας τοῦ ἱατροῦ Σαρκὼ.

— Ἀνεκαλύφθη ἀκέραιον τὸ κείμενον τῆς περὶ τῆς Πολιτείας τῶν Ἀθηναίων πραγματείας τοῦ Ἀριστοτέλους ἀποτελουμένης ἐξ 63 κεφαλαίων, καὶ ἀσχολομένης εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτεύματος τῶν Ἀθηναίων καὶ περιγράφουσα τὰ ἐπίσημα καθήκοντα τῶν ἀρχῶν καὶ δημοσίων σωμάτων τῆς ἐποχῆς τοῦ συγγραφέως. Τὸ κείμενον τοῦ θαυμασίου εὐρήματος ὅπερ ἀπέκτισεν ἐν Αἰγύπτῳ τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον ἐξετυπώθη.

— Τὰ «Βυζαντινὰ Ἀνάκτορα» τοῦ παρ' ἡμῖν δι' ἀπρεπῶς συγγραφέως κ. Α. Πασπάτη μεταφρασθέντα εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν ἐκδίδονται προσεχῶς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἐξεδόθη ἑναγχος ἐκ τῶν πιεστηρίων σύγγραμμα περιspoύδαστον καὶ μεγάλῃς ἱστορικῆς ἀξίας, ἡ ἱστορία τῆς παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, συγγραφεὶς ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς κ. Γεωργίου Ι. Παπαδοπούλου, δημοσιογράφου καὶ προέδρου τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει μουσικοῦ συλλόγου «Ὁρφέως».

Τὸ πρωτότυπον καὶ σπουδαῖον τοῦτο ἔργον, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, πολλὰ καμῶν, ἐξέπνυσε καὶ διέπεραν ὁ πολυτάττω καὶ φερπένο συγγραφεὺς, πρώτην ἤδη φοράν ἀνατέλλον ἐν τῇ ἱστοριοφιλολογικῇ κόσμῳ, ἀρκούντως θὰ διαλευκάνῃ, τὸ περὶ τῆς ἡμετέρας ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς πολὺ κρυπτόν ζήτημα, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ, σύμπαντα τὸν φιλολογικὸν κόσμον ἀπησχόλησε καὶ ἐτι ἀπασχολεῖ· διὰ τῆς πρωτοτύπου ταύτης συγγραφῆς, ἐν ἧ' τὸ ἀγγλ-